

Sygn. akt: II K 358/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Angelika Kurkiewicz

Protokolant stażystka Agnieszka Olkiewiczza

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń – Wschód w T. Violetty Warnel

po rozpoznaniu dnia 21 maja 2019 r., 4 lipca 2019r.

sprawy

P. R. (1), s. A. i B. z domu S.,

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 1 stycznia 2019 r., w T., na ul. (...) kierował samochodem marki M. o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości (zawartość alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, (...)0,86 mg/l o godz. 01:54: zawartość alkoholu etylowego we krwi: I próbka z godz. 02:30, pakiet (...) - (...), wynik 1,97 ‰, II próbka z godz. 03:00, pakiet (...) - (...), wynik 1,91 ‰, III próbka z godz. 03:30, pakiet (...) - (...), wynik 1,81 ‰), przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym za umyślne przestępstwo podobne na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu, sygn.. akt VIII K 720/13,

tj. o czyn z art. 178a§1 kk

2. w dniu 1 stycznia 2019 r., w T., na ul. (...) stosował przemoc i groźby bezprawne w celu zmuszenia funkcjonariuszy Policji, sierż. P. R. (2) i st. post. K. K. do zaniechania podjętych przez nich czynności służbowych,

tj. o czyn z art. 224§2 kk

3. w dniu 1 stycznia 2019 r., w T., na ul. (...) dokonał uszkodzenia ciała D. W. w ten sposób, że po zwróceniu mu przez pokrzywdzonego uwagi w związku z kierowaniem pojazdem w stanie nietrzeźwości podszedł do niego, a następnie chwytając za odzież przewrócił go na ziemię, w wyniku czego pokrzywdzony uderzył głową w chodnik, doznając obrażeń w postaci otarcia naskórka głowy w okolicy ciemieniowej prawej i otarcie naskórka głowy w okolicy potylicznej prawej, których doznał pokrzywdzony, spowodowały naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż siedem dni,

tj. o czyn z art.157§2 kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego P. R. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, iż eliminuje z opisu czynu fakt prawomocnego skazania za umyślne przestępstwo podobne na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu, sygn. akt VIII K 720/13 tj. tj. występkę z art.178a§1 kk i za to na podstawie art. 178a§1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności ;

II. uznaje oskarżonego P. R. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia, tj. występku z art.224§2 kk i za to na podstawie art. 224§2 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności ;

III. uznaje oskarżonego P. R. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. III aktu oskarżenia, tj. występku z art.157§2 kk i za to na podstawie art. 157§2 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności ;

IV. na mocy art. 85§ 1 i 2 kk, art. 86§1 kk w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych w stosunku do oskarżonego w pkt. I, II i III wyroku wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności ;

V. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej w punkcie IV wyroku kary łącznej pozbawienia wolności na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

VI. na podstawie art. 42 § 2 kk, orzeka środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów na okres 3 (trzech) lat,

VII. na podstawie art. 43a § 2 kk, orzeka środek karny w postaci obowiązku świadczenia pieniężnego poprzez zapłatę kwoty 5000 (pięciu tysięcy) złotych, na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VIII. Na podstawie art. 63 § 4 kk zalicza oskarżonemu na poczet środka karnego wymierzonego w punkcie VI wyroku okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 1 stycznia 2019r.;

IX. na podstawie art. 73§1 kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

X. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu w okresie próby;

XI. na podstawie art. 46§1 kk orzeka wobec oskarżonego kwotę w wysokości 500 zł (pięćset złotych) na rzecz pokrzywdzonego P. R. (2) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

XII. na podstawie art. 46§1 kk orzeka wobec oskarżonego kwotę w wysokości 500 zł (pięćset złotych) na rzecz pokrzywdzonego K. K. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

XIII. na podstawie art. 46§1 kk orzeka wobec oskarżonego kwotę w wysokości 500 zł (pięćset złotych) na rzecz pokrzywdzonego D. W. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

XIV. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 358/19

UZASADNIENIE

W dniu 1 stycznia 2019 roku P. R. (1) spożywał alkohol z bratem swojej partnerki, w jej domu. Po kłótni z partnerką wyszedł z zamiarem udania się do swojego miejsca zamieszkania do G..

(Dowód : wyjaśnienia oskarżonego P. R. (1) k. 38, 147v)

Wsiadł za kierownicę pojazdu marki M. o nr rej. (...). W trakcie prowadzenia pojazdu spożywał jeszcze piwo z puszki. Gdy jechał ul. (...) w T., jeden z przechodniów D. W. zwrócił mu uwagę, iż kieruje pojazdem w stanie nietrzeźwości. Wówczas P. R. (1) wysiadł z pojazdu, chwycił D. W. za odzież i przewrócił na ziemię. D. W. uderzył głową w chodnik wyniku czego doznał obrażeń w postaci otarcia naskórka głowy w okolicy ciemieniowej prawej i otarcia naskórka głowy w okolicy potylicznej prawej. Uszkodzenia te spowodowały u D. W. naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż siedem dni.

(Dowód : wyjaśnienia oskarżonego P. R. (1) k. 38, 147v;

opinia sądowo-lekarska k. 12-16)

Po chwili na miejsce zdarzenia przyjechał wezwany wcześniej patrol policji w składzie: sierż. P. R. (2) i st. post. K. K. D. W. został natomiast zabrany karetką pogotowia do szpitala. W trakcie interwencji policji P. R. (1) zachowywał się agresywnie, szarpał się, stawiał czynny opór i nie stosował się do wydawanych poleceń. Nadto groził, iż ma znajomości w policji i doprowadzi do zwolnienia interweniujących wówczas policjantów. Pomimo wielokrotnych uprzedzeń o zastosowaniu środków przymusu bezpośredniego P. R. (1) nie zmienił swojego zachowania. Na miejscu interwencji odmówił poddania się badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. W związku z powyższym został przewieziony na pobranie krwi, a następnie doprowadzony do Pomieszczenia dla Osób Zatrzymanych.

Badania P. R. (1) wykazały, iż w dniu 1 stycznia 2019 r., w T., na ul. (...) kierował samochodem będąc w stanie nietrzeźwości albowiem zawartość alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu (...): wynosiła 0,86 mg/l o godz. 01:54; zawartość alkoholu etylowego we krwi: I próbka z godz. 02:30, pakiet (...) - (...) wskazywała wynik 1,97 ‰, zaś II próbka z godz. 03:00, pakiet (...) - (...) wskazywała wynik 1,91 ‰, a III próbka z godz. 03:30, pakiet (...) - (...) wskazywała wynik 1,81 ‰.

(Dowód : wyjaśnienia oskarżonego P. R. (1) k. 38, 147v;

opinia sądowo-lekarska k. 12-16;

protokół zatrzymania osoby k. 3-5;

protokół badania trzeźwości analizatorem wydechu k. 7;

protokół oględzin i zdjęcia k. 12-16;

protokół pobrania i badania krwi k. 61-68)

Oskarżony P. R. (1) (k.36-38,93-96,99-102) na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się w całości do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że jego zachowania były spowodowane zdenerwowaniem po kłótni z partnerką. Wsiadł wówczas do samochodu, aby pojechać od domu do G.. Potwierdził, iż wcześniej z bratem partnerki spożywał alkohol w postaci wódki. Wskazał także, iż doszło do szarpaniny między nim, a postronnymi osobami, które go zatrzymały, choć szczegółów nie pamiętał. Następnie przyjechał patrol policji, który go zatrzymał i przewiózł na komisariat. Oświadczył, iż bardzo żałuje tego co się stało. Jednocześnie złożył na piśmie m.in. kopię pisemnych przeprosin kierowanych do sierż. P. R. (2) i st. post. K. K. oraz D. W.. Na rozprawie oskarżony podtrzymał wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym i jeszcze raz przeprosił za swoje zachowanie. Ponadto dodał, iż po tym zdarzeniu podjął leczenie odwykowe, które nadal kontynuuje. Otrzymuje leki, które go uspokajają i niwelują chęć picia alkoholu.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego albowiem korespondują one z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i nie budzą one wątpliwości Sądu.

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 388 k.p.k. na zgodny wniosek stron, ograniczył przewód sądowy, gdyż wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do winy nie budziły wątpliwości.

Sąd dał wiarę wszelkim innym przeprowadzonym w sprawie dowodom z dokumentów, a zawnioskowanym w akcie oskarżenia. Dokumenty te zostały pozyskane, sporządzone i przeprowadzone zgodnie z wymogami procedury karnej, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich rzetelności ani prawdziwości. Również Sąd dał wiarę dokumentom przedłożonym przez oskarżonego w toku postępowania sądowego. Sąd nie miał podstaw aby podważyć ich wiarygodność.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza wyjaśnień oskarżonego przyznającego się do winy, zdaniem Sądu nie ulegało wątpliwości, że oskarżony w dniu 1 stycznia 2019 r., w T., na ul. (...) kierował samochodem marki M. o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości (zawartość alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, (...): 0,86 mg/l o godz. 01:54; zawartość alkoholu etylowego we krwi: I próbka z godz. 02:30, pakiet (...)- (...), wynik 1,97 ‰, II próbka z godz. 03:00, pakiet (...)- (...), wynik 1,91 ‰, III próbka z godz. 03:30, pakiet (...)- (...), wynik 1,81 ‰), czym wyczerpał znamiona czynu z art. 178a§1 kk, a nadto w dniu 1 stycznia 2019 r., w T., na ul. (...) stosował przemoc i groźby bezprawne w celu zmuszenia funkcjonariuszy Policji, sierż. P. R. (2) i st. post. K. K. do zaniechania podjętych przez nich czynności służbowych, czym wyczerpał znamiona występkę z art. 224§2 kk oraz w dniu 1 stycznia 2019 r., w T., na ul. (...) dokonał uszkodzenia ciała D. W. w ten sposób, że po zwróceniu mu przez pokrzywdzonego uwagi w związku z kierowaniem pojazdem w stanie nietrzeźwości podszedł do niego, a następnie chwytając za odzież przewrócił go na ziemię, w wyniku czego pokrzywdzony uderzył głową w chodnik, doznając obrażeń w postaci otarcia naskórka głowy w okolicy ciemieniowej prawej i otarcie naskórka głowy w okolicy potylicznej prawej, których doznał pokrzywdzony, spowodowały naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż siedem dni, czym wyczerpał znamiona czynu z art. 157§2 kk.

Jednocześnie Sąd wyeliminował z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. I aktu oskarżenia, fakt prawomocnego skazania za umyślne przestępstwo podobne na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu, sygn. akt VIII K 720/13 albowiem nastąpiło już zatracie skazania.

Przepis art. 178a§1 kk stanowi, iż odpowiedzialność za ten występki ponosi ten kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Należy wskazać, że przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 178a§1 kk jest bezpieczeństwo w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, w tym przypadku, zagrożone przez osobę będącą w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzącą pojazd mechaniczny.

Przez prowadzenie pojazdu, o jakim mowa w art. 178a kk, należy rozumieć każdą czynność wpływającą bezpośrednio na ruch pojazdu, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy. Przepis penalizowany w art. 178a kk może być popełniony w dowolnym miejscu, gdzie odbywa się ruch pojazdów. Natomiast definicja stanu nietrzeźwości zawarta została w art. 115 §16 kk, zgodnie z którym stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, albo gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ (l) wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Nie ulega wątpliwości, iż wartości stężeń alkoholu podane w wynikach badań urządzeniem kontrolno pomiarowym do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu oraz wyniki badań krwi jednoznacznie wskazują, iż w chwili, gdy oskarżony kierował przedmiotowym pojazdem to znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Występki z art. 178a §1, popełniony został przez oskarżonego umyślnie, gdyż wiedział on, że znajduje się w stanie nietrzeźwości albowiem wcześniej spożył znaczne ilości alkoholu, a mimo tego zdecydował się na prowadzenie pojazdu mechanicznego. Zachowanie P. R. (1) godziło w bezpieczeństwo w komunikacji, będące głównym dobrem chronionym tym przepisem, a zarazem zagrażało zdrowiu, a nawet życiu innych osób, które znajdowały się w tym czasie na drodze.

W art. 224 § 2 kk ustawodawca penalizuje stosowanie przemocy lub groźby bezprawnej w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej. Dla dokonania tego czynu wystarczające jest wypowiedzenie groźby bezprawnej lub zastosowanie przemocy motywowane chęcią osiągnięcia określonego w przepisie celu. Jak wyżej zostało podniesione działanie sprawcy czynu z art. 224 § 2 kk stosującego przemoc lub groźbę bezprawną motywowane jest celem zmuszenia funkcjonariusza do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej.

Nie ulega wątpliwości w świetle zabranego materiału dowodowego, iż oskarżony stosował przemoc i groźbę bezprawną w celu zmuszenia funkcjonariuszy Policji tj. sierż. P. R. (2) i st. post. K. K., do zaniechania podjętych przez nich czynności służbowych.

Dla wypełnienia znamion przestępstwa określonego w art. 157§1 kk lub §2 kk konieczny jest skutek w postaci naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia. Elementem odróżniającym te dwa typy czynów zabronionych jest okres trwania wskazanego w ustawie skutku- tj. powyżej 7 dni (tzw. średni uszczerbek na zdrowiu- art. 157§1 kk) lub poniżej 7 dni (tzw. lekki uszczerbek na zdrowiu – art. 157§2 kk).

Biorąc pod uwagę materiał dowodowy, a przede wszystkim wnioski końcowe opinii sądowno –lekarskiej nie budzi wątpliwości, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 157§2 kk.

Sąd wymierzając karę oskarżonemu P. R. (1) baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna osiągnąć wobec oskarżonego. Okolicznościami obciążającymi oskarżonego niewątpliwie było zrealizowanie znamion czynu zabronionego więcej niż jednego występku oraz fakt, iż czynów tych dopuścił się w z winny umyślniej, zaś stężenie alkoholu było dość znaczne bo prawie 2 promile. Z kolei okolicznościami łagodzącymi są : postawa oskarżonego w toku prowadzonego przeciwko niemu postępowania, fakt przeproszenia pokrzywdzonych oraz wpłacenie kwoty 100 zł na rzecz (...). Nie stwierdzono natomiast w sprawie żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonego. P. R. (1) jest osobą dorosłą, sprawną intelektualnie, zdolną do rozpoznania znaczenia swych czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

W punkcie I sentencji wyroku Sąd uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, tj. występku z art. 178a§1 k.k. na podstawie art. 178a§1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, która w ocenie Sądu jest współmierna zarówno do stopnia winy oskarżonego jak i znacznego stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa. Oskarżony mając pełną świadomość, iż znajduje się pod wpływem alkoholu, kierował pojazdem mając stężenie alkoholu kilkunastokrotnie przekraczające dopuszczalne normy. Jako okoliczność łagodzącą sąd uwzględnił natomiast postawę oskarżonego w toku postępowania.

W punkcie II sentencji wyroku Sąd uznał P. R. (1) winnym popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia tj. występku z art. 224§2 kk. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara nieznacznie przewyższająca dolną granicę zagrożenia przewidzianego w art. 244 k.k. i jest współmierna zarówno do stopnia winy oskarżonego jak i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa. Sąd miał przy tym na uwadze fakt, iż oskarżony przyznał się do stawianego mu zarzutu i przeprosił za swoje zachowanie pokrzywdzonych funkcjonariuszy policji.

W punkcie III sentencji wyroku Sąd uznał P. R. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia tj. występku z art.157§2 kk. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. W zakresie okoliczności zaostrzających wymiar kary Sąd wziął pod uwagę fakt, iż czynu tego oskarżony dopuścił się pod wpływem alkoholu . Oskarżony swojego czynu dokonał wobec obcej osoby, która zwróciła mu jedynie uwagę, iż powadzi pojazd w stanie nietrzeźwości. Natomiast jako okoliczności łagodzące Sąd uwzględnił fakt przyznania się oskarżonego do zarzucanego czynu oraz przeproszenia pokrzywdzonego za swoje zachowanie.

Na podstawie art. 85 §1 § 2kk, art. 86 §1 kk, w miejsce kar jednostkowych – 6 miesięcy, 6 miesięcy i 3 miesięcy pozbawienia wolności, sąd wymierzył oskarżonemu R. karę łączną 1 roku pozbawienia wolności uznając, że będzie ona stanowiła odpowiednią reakcję w stosunku do całokształtu przestępczych zachowań oskarżonego. Zakreślając wymiar kary łącznej sąd wziął z jednej strony pod uwagę fakt, iż inkryminowanych zachowań oskarżony dopuścił się w krótkich odstępach czasu, z drugiej jednak strony sąd nie mógł tracić z pola widzenia faktu, iż przestępstwa za które oskarżony został skazany , były skierowane przeciwko różnym dobrom prawnym.

W tym miejscu należy zaakcentować, iż w /w okoliczności zdaniem sądu nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do zastosowania całkowitej absorpcji. Redukowanie kar poprzez stosowanie całkowitej absorpcji stanowiłoby nadużycie instytucji kary łącznej, która ma służyć bynajmniej nie ograniczaniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się sprawca dopuścił, by nie została wypaczona przez prostą arytmetykę kar.

W judykaturze podkreśla się, iż na ogół nie ma powodu, by orzekać karę łączną w dolnych granicach, tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Pełnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych. (wyrok SA w Katowicach z 20.05.2008r. IIAKa 129/08).

Jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczalne jest stosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych, nietypowych sytuacjach. (vide: I.).

Mając powyższe względy na uwadze sąd doszedł do przekonania, iż w realiach przedmiotowej sprawy nie zachodziły przesłanki do zastosowania zasady pełnej absorpcji.

Jednocześnie Sąd uznał, iż w świetle całokształtu okoliczności sprawy nie jest zasadne orzeczenie wymienionej wyżej kary w wymiarze bezwzględnym i pomimo negatywnej oceny zachowań oskarżonego zasługuje on stosownie do dyspozycji art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności, o czym orzeczono w punkcie V sentencji wyroku. Zdaniem Sądu będzie to wystarczające dla osiągnięcia celów kary w zakresie oddziaływania wychowawczego jak i zapobiegawczego względem oskarżonego, a to w okresie próby ustalonym na 2 lata. Długość okresu próby winna być wystarczająca dla osiągnięcia wychowawczych celów kary. Sąd miał także na uwadze, iż oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje i pomaga obecnej partnerce w utrzymaniu jej dzieci, a także dobrowolnie podjął leczenie odwykowe.

Na mocy art. 42 § 2 k.k. Sąd był zobligowany do orzeczenia wobec oskarżonego, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju z uwagi na popełnienie czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia w stanie nietrzeźwości. Dlatego też Sąd, w punkcie VI sentencji wyroku, za powyższy czyn orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów na okres 3 lat. W przedmiotowej sytuacji faktyczne wyeliminowanie oskarżonego z ruchu drogowego jest dolegliwością współmierną do okoliczności jego postępowania, bowiem prowadzenie przez niego pojazdów zagraża bezpieczeństwu w komunikacji.

W punkcie VII sentencji wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Środek ten pozostawał obligatoryjny wobec wydania wobec oskarżonego wyroku skazującego za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., zaś jego wysokość została ustalona przez Sąd w minimalnej wysokości 5.000 zł. Sąd wziął bowiem pod uwagę, iż oskarżony aktualnie osiąga dochód w wysokości 2200-2400 brutto, na utrzymaniu ma partnerkę i dwoje jej dzieci. Podstawę prawną powyższego rozstrzygnięcia stanowi art. 43a § 2 k.k.

Biorąc pod uwagę, iż oskarżony od dnia 1 stycznia 2019 roku miał zatrzymane prawo jazdy, Sąd na podstawie art. 63§4 kk zaliczył mu ten okres na poczet środka karnego wymierzonego w pkt. VI wyroku.

By dodatkowo zweryfikować postawę oskarżonego w okresie próby, w punkcie IX sentencji wyroku Sąd oddał go pod dozór kuratora sądowego na podstawie art. 73 § 1 k.k.

Z uwagi na fakt, iż oskarżony prowadził samochód w stanie nietrzeźwości, Sąd w punkcie X sentencji wyroku, na podstawie art. 72§1 pkt.5 kk zobowiązał oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu w okresie próby.

Na podstawie art. 46§1 kk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz każdego z pokrzywdzonych kwotę po 500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, mając na uwadze z jednej strony stopień krzywdy doznanej przez każdego z pokrzywdzonych, zaś z drugiej strony możliwości finansowe oskarżonego P. R. (1).

W ocenie Sądu kara, środki karne i środki kompensacyjne wymierzone oskarżonemu są adekwatne do stopnia jego winy, stopnia społecznej szkodliwości czynów, właściwości i warunków osobistych sprawcy. Sąd uznał również, iż kara

ta jest wystarczająca do osiągnięcia wobec oskarżonego celów zapobiegawczych i wychowawczych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze aktualną sytuację materialną i osobistą oskarżonego, Sąd zwolnił go od ponoszenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciążył Skarb Państwa, o czym orzekł w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k.